

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 9. Sancti nomine honorati, & alijs modis culti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

lib. 2. de- nihil omnino credere videatur, & per
 adorat. naciō sit spiritibus nequam, qui Apōsto
 Gabr. semicinctia & sudaria ferre non valentes
 Vasques eorum potentiam experti, ab obsessis vel in
 lib. 3. de eorum potentiam experti, ab obsessis vel in
 adorat. uiti egressi sunt. Rectè igitur hinc cultus
 Baron. in Sanctorum, & sanctarum reliquiarum de
 Notis ducitur. Quòd si enim Deus ipse Sanctos
 Martyrol. suos, eorumque Reliquias miraculis hono
 15. Iunij. rat, quis tam superbus erit, ut non & ipse
 eos velit honorare?

§. IX.

*Sancti nomine honorati, & alijs modis
 culti.*

Sabelli-
 cus lib. 6.
 c. 3.

Et quidem in viuis adhuc degentes fuisse
 æstimatos atque honoribus ornatos, etiam
 nomina ostendunt, quæ eis, ob pietatem
 homines imposuerunt. Mirum est, quod de
 Iacobo minore Christi discipulo proditur
 memoriæ, quia puer adhuc incredibili,
 supra ætatem magna sanctitatis opinio
 imbuit omnium mentes, vnde *Sanctus* vulgè
 appellatus est. Auxit opinionem hanc de
 receptam summa vitæ austeritas. Enimu
 rò neque vinum bibit vñquam, neque
 lum carnis nouit vsum; intonsus vixit, ve
 guenti & balnei expertus: adeò precando No
 mini deditus, ut eius genua in camelorum
 speciebus

speciem occalluerint. Sic Gallus adhuc vivus *Sancti* cognomen meruit, ob pietatem. Et Bonfinius est author, D. Germano à Gal- **Bonfinius**
 lis nō solūm in morte, verūm etiam in vita **l. 4. dec. 1.**
 velut sancto magnos honores exhibitos: quod sanctissimam vitam duxisset, hæreses extirpasset, & miserrimis Hunnorum temporibus consilio & precibus Gallis & Britannis mirabili adiumento fuisset. Sic prisca Patres, vt videre est in epistolis S. Augustini, cūm ad se se mutuò epistolas missitarent, non solūm, ob officium, verūm etiam, ob mores se se mutuò *Sanctos* appellauerunt. Quod & tempore Apostoli factum est, ita enim scribit: *Salutate Philologum, & Iuliam, Nereum & sororem eius, & Olympiadem, &* **Rom. 16.**
omnes, qui cum eis sunt Sanctos. Christianos enim quasi sanctos & recipi, & saluari oportere iudicabat. Ita salutabat, recipiebat, consulebat *Sanctos* prisca ætas, in exemplum saeculi deterioris, ab ijs, qui veritatem dicere audent, abhorrentis. **Fulgos.**
Franciscus Paule Eremita, vir natione Calaber, à decimo tertio lib. 2. c. 51
anno vsque ad sexagesimum Eremiticam egit vitam, obsonio nullo cibos suos molliente. Missis igitur à Ludouico undecimo Gallorum rege, ad Ferdinandum seniore Neapolitanum regem.

oratoribus, qui precibus multis hoc peterent: vix tandem Sixto IV. Papa ita iubente, adduci Franciscus potuit, ut in Galliam ad Ludovicum se conferret: a quo per omne regnum, quo iter habuit, premissis sacris, ceu si Cardinalis cum legationis honore illuc tenderet, exceptus fuit: quamquam litterarum expertus esset, ab eo Rege eiusq; filio Carolo VIII. consilijs de magnis rebus adhibebatur, sententiq; eius praeferbatur: Alexandroq; VI. Pontifice hoc praeante, Princeps quinta regula factus fuit, quae postea ab eo nomen accepit. Hieremias Propheta in tanta fuit existimatione etiam apud hostes Babylonios, ut ex regis Nabuchodonosoris iussu Nabuzardan magister equitum eum magnis praemijs Babylonem pellicere voluerit, quem alioquin tamquam captivum abducere poterat. At cum apud reliquias Iudaeorum manere vellet, liberum hoc ei permittit, eiq; Baruch scribam discipulum adiunxit, & amplis muneribus ornauit. Esdras inter homines Hebraici sanguinis in Assyria agentes prudentissimus, qui Mosaicas leges vel hominum incuria, vel iniuria temporum propemodum deperditas, quia omnia memoria teneret, litterarum monumentis restituit, ob celebrem sapientiae & sanctitatis

Ioseph.
lib. 10. c. 9.
Antiq.

Sab lib. 3.
Enc. 3.

tatis famam, regi Xerxi non ignotus, facile ab eo impetrauit, vt ex Babylone populares suos secum migrare volentes in Palæstinam deduceret.

§. X.

Canonizatione culti Sancti.

Longè autem maior honoris gradus debetur ijs, qui post mortem in numerum Sanctorum sunt relati, neque amplius excidere possunt. Non quòd eos vt Deos adoremus, sed vt tamquam amicos Dei debito cultu, quem duliam vocamus, veneremur. Apud Plinium, vt mortales bene meriti inter deos referantur, mos est adeò vetus, vt pænè nihil sit eo antiquius. *Hic est vetustissimus referendi bene merentibus gratiam mos, inquit, vt tales numinibus ascribantur.* Ad hunc errorem corrigendum, atque in ritum meliorem mutandū, ab Ecclesia instituta est *canonizatio Sanctorum.* Hinc Pontifices Romani, ad memoriam martyrum, annua festa & sacra instituerunt, quod aliud non fuit, nisi testari, eos fuisse sanctos. *Verùm postremò, vt ne vnusquisq; arbitrato suo hunc vel illum pro diuo haberet, coleretq; Alexander III. statuit, vt nulli mortalium talis in terris honor haberetur publicè, nisi illi, qui prius*

Plin. lib.
2, cap. 7.